

Arrest

nr. 164 121 van 15 maart 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X,
X, X en Xha

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de
staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X, X en X, op 3 juni 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 mei 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat H. CHATCHATRIAN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 juni 2009 diende verzoekster in eigen naam en voor haar minderjarige kinderen K.A, K.Y. en K. Ab. een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Op 25 augustus 2009 diende verzoeksters echtgenoot in eigen naam en voor zijn oudste zoon een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Op 21 mei 2010 weigerde het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (hierna verkort het CGVS) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 8 juli 2010 trok het CGVS de weigeringsbeslissing in. Tegen deze beslissing dienden verzoekster en haar echtgenoot een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Bij arrest nr. 47 728 van 3 september 2010 verwierp de Raad het beroep ingesteld tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS van 21 mei 2010, daar verzoekster en haar echtgenoot niet ter zitting verschenen of vertegenwoordigd waren.

Op 14 september 2010 nam het CGVS opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 14 oktober 2010 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekster en haar echtgenoot (bijlage 13*quinqües*). Tegen die beslissing dienden zij een beroep in bij de Raad.

Op 3 november 2010 dienden verzoekster en haar echtgenoot een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 9 november 2010 dienden verzoekster en haar echtgenoot een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Bij arrest nr. 52 645 van 8 december 2010 verwierp de Raad het beroep tegen de bijlage 13*quinqües* van 14 oktober 2010.

Op 24 januari 2011 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet, ingediend op 3 november 2010, ontvankelijk.

Bij arresten nrs. 59 056 en 59 057 van 31 maart 2011 bevestigde de Raad de weigeringsbeslissing van het CGVS.

Op 18 februari 2011 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, ingediend op 9 november 2010, ongegrond.

Op 2 februari 2012 dienden verzoekster en haar echtgenoot een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Op 29 mei 2012 verklaarde de gemachtigde de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet, ingediend op 2 februari 2012, onontvankelijk.

Op 20 september 2013 verklaarde de gemachtigde de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet, ingediend op 3 november 2010, ongegrond. Tegen deze beslissing dienden verzoekster en haar echtgenoot een beroep in bij de Raad.

Op 30 september 2013 kreeg de echtgenoot van verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinqües*). Tegen die beslissing diende hij een beroep in bij de Raad.

Op 22 oktober 2013 dienden verzoekster en haar echtgenoot een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 23 januari 2014 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, ingediend op 22 oktober 2013, onontvankelijk. Tegen deze beslissing dienden verzoekster en haar echtgenoot een beroep in bij de Raad, dat werd verworpen bij arrest nr. 162 631 van 23 februari 2016.

Op 23 januari 2014 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een inreisverbod van 3 jaar (bijlage 13sexies) ten aanzien van verzoekster en de minderjarige kinderen (RvV X).

Op 23 januari 2014 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een inreisverbod van 3 jaar (bijlage 13sexies) ten aanzien van de echtgenoot van verzoekster (RvV X).

Op 23 januari 2014 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een inreisverbod van 3 jaar (bijlage 13sexies) ten aanzien van de oudste meerderjarige zoon van verzoekster (RvV X).

Bij arrest nr. 119 882 van 28 februari 2014 verwierp de Raad het beroep ingediend tegen de beslissing van 30 september 2013 (bijlage 13quinquies).

Bij arrest nr. 119 881 van 28 februari 2014 verwierp de Raad het beroep ingediend tegen de beslissing van 20 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter ongegrond werd verklaard.

Op 4 april 2014 dienden verzoekster en haar echtgenoot een volgend verzoek tot internationale bescherming in, terwijl de oudste zoon van verzoekster een eerste verzoek tot internationale bescherming indiende, in eigen naam als meerderjarige. Op 9 april 2014 werd het dossier overgemaakt door de Dienst Vreemdelingenzaken aan het CGVS.

Op 11 april 2014 kreeg de oudste zoon van verzoekster een attest van immatriculatie; verzoekster, haar echtgenoot en de andere kinderen niet daar hun volgend beschermingsverzoek niet in overweging werd genomen door het CGVS op 22 april 2014. Tegen deze beslissing tot niet in overwegingname van het CGVS dienden verzoekster en haar echtgenoot een beroep in bij de Raad.

Op 6 mei 2014 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies) ten aanzien van verzoekster en haar kinderen.

Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten,
naam: K. + kinderen
[...]

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 22.04.2014 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

(1) *Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.*

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 30.09.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

Op 6 mei 2014 nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13^{quinqies}) ten aanzien van de echtgenoot van verzoekster. Ook tegen deze beslissing diende de echtgenoot van verzoekster een beroep in bij de Raad gekend onder het rolnummer X.

Bij arresten nrs. 152 631 en 153 069 van respectievelijk 16 september 2015 en 22 september 2015 verwierp de Raad de beroepen ingesteld tegen de beslissingen tot weigering van inoverwegingname door het CGVS van 22 april 2014.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt in zijn nota met opmerkingen de exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, *in casu* verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet meer over een discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat de gemachtigde, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van deze beslissing, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad stelt vast dat volgens de bewoordingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde een bevel mag of moet geven, *"onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag"*. Reeds op grond hiervan alleen, dient te worden vastgesteld dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde, alvorens het bevel te geven, zich dient te vergewissen van het feit of er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van een bevel verhinderen. Zo mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM en het Handvest primeren immers op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van het middel dat gestoeld wordt op een schending van die hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest vereisen immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cf. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

Het onregelmatig karakter van het verblijf voldoet op zich dus niet om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, te rechtvaardigen zonder dat andere elementen, in het bijzonder elementen verbonden met fundamentele rechten verbonden aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM zoals onder meer weerspiegeld in de artikelen 74/13 en 74/17 van de Vreemdelingenwet, evenzeer in rekening worden genomen. De gemachtigde is in deze materie dus niet verstoken van enige appreciatiebevoegdheid. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt immers dat bij het nemen van de verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet vermeldt elementen inzake non-refoulement waarmee eveneens rekening moet worden gehouden vooraleer over te gaan tot een verwijderingsmaatregel.

Verzoekster voert een schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM. Een onderzoek ten gronde van dit middel dringt zich op. Verweerder kan niet vooruitlopen op dit onderzoek door de Raad.

De exceptie van onontvankelijkheid wordt derhalve verworpen.

Verweerder kan wel gevolgd worden waar hij er in de nota op wijst dat wat betreft de kinderen huidige vordering niet rechtsgeldig werd ingesteld, nu verzoekster niet aantoonde dat zij zonder haar echtgenoot kan optreden als wettelijk vertegenwoordiger van haar kinderen. Uit geen enkel stuk blijkt dat enkel zij gemachtigd is om op te treden als wettelijk vertegenwoordiger van haar kinderen in onderhavig beroep.

Er blijkt geen exclusief ouderlijk gezag in hoofde van de moeder. In die omstandigheden moet dan ook aangenomen worden dat het ouderlijk gezag over de minderjarige kinderen gezamenlijk, door de moeder én door de vader, wordt uitgeoefend. Dit houdt te dezen in dat beiden dienen op te treden als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen, wat *in casu* niet het geval is.

Er moet immers rekening gehouden worden met het gestelde in artikel 35, § 1, tweede lid van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht: *"De uitoefening van het ouderlijk gezag of van de voogdij wordt beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het kind zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip waarop die uitoefening wordt aangevoerd"*.

De uitoefening van het ouderlijk gezag is geregeld door de artikelen 371 en volgende van het Burgerlijk Wetboek. Uit de artikelen 373 en 374 van het Burgerlijk Wetboek blijkt dat de ouders gezamenlijk het ouderlijk gezag uitoefenen, ongeacht of ze samenleven of niet. Voor wat betreft de vertegenwoordiging van de minderjarige heeft de wetgever een weerlegbaar vermoeden ingesteld dat elke ouder geacht wordt te handelen met de andere ouder ten opzichte van derden die te goeder trouw zijn. Dit vermoeden betreft echter in principe enkel handelingen over de persoon van het kind (artikel 373, tweede lid van het BW) en daden van beheer van de goederen van het kind (artikel 376, tweede lid van het BW). Onderhavig beroep is evenwel een daad van beschikking. Dit vermoeden van instemming gaat dus niet op wanneer één ouder een beroep instelt bij de Raad (cf. RvS 18 september 2006, nr. 162.503; RvS 4 december 2006, nr. 165.512; RvS 9 maart 2009, nr. 191.171; RvS 29 maart 2010, nr. 202.434 en RvS 21 november 2012, nr. 221.436). Hieruit volgt dat in het kader van onderhavig beroep, de ouders gezamenlijk dienen op te treden in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun kinderen, tenzij *in casu* verzoekster aantoonde dat zij beschikt over het exclusieve ouderlijk gezag, *quod non* (RvV algemene vergadering 23 oktober 2013, nr. 112 609).

Het beroep is onontvankelijk wat betreft de minderjarige kinderen.

3. Onderzoek van het beroep

In haar eerste middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het "consequentiebeginsel", van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) en van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Zij licht dit eerste middel toe als volgt:

"De Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat ter kennis gegeven werd op 8 mei 2014 op grond van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, in strijd is met de materiële motiveringsplicht, het consequentiebeginsel, artikel 7 Vreemdelingenwet, artikel 13 EVRM en artikel 3 EVRM.

II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.¹

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsplicht een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.3. Artikel 7 van het Vreemdelingenwet luidt als volgt (eigen onderlijning): [...].

1

De minister of zijn gemachtigde beschikken aldus over een discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

In tegenstelling tot wat verwerende partij in casu heeft gedaan, zijnde automatisch een bevel om het grondgebied af te leveren, moet men weldegelijk afdoende motiveren en waarom met het bevel om het grondgebied af te leveren heeft afgegeven aan verzoekende partij.

Dergelijke discretionaire bevoegdheid houdt aldus in dat - alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten - verwerende partij sowieso moet nagaan of er een mogelijke schending dreigt van internationaal recht, en zeker artikel 3 EVRM bij de tenuitvoerlegging van dergelijke beslissing.

In de thans bestreden beslissing geeft verwerende partij als reden van de beslissing:

"Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum." Verwerende partij verliest echter het eerste deel van artikel 7 uit het oog, waarin duidelijk staat "ONVERMINDERD meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag".

Indien er aldus een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, moet steeds duidelijk gemotiveerd worden waarom zulks wordt gedaan en moet -in plaats van automatisch dergelijke beslissing af te geven - automatisch gemotiveerd en nagegaan worden of de uitvoering van dergelijke beslissing geen schending inhoudt van de fundamentele, internationaal gevestigde grondrechten van elkeen.

Verzoekende partij kreeg tevens ten onrechte een beslissing van weigering van inoverwegingname van de tweede asielaanvraag dd. 22 april 2014. Verzoekende partij heeft in dit beroep dd. 26 mei 2014 reeds geargumenteed dat de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingstatus in feite een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. Mutatis mutandis kan gesteld worden dat een repatriëring van verzoekende partij naar haar land van herkomst, op grond van de thans bestreden beslissing, tevens een schending van artikel 3 EVRM uitmaakt.

Verzoekende partij heeft immers asiel aangevraagd omdat zij vreest onderworpen te worden aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. In die zin maakt het thans bestreden bevel tevens een schending uit van artikel 3 EVRM.

II.1.4. SUBSIDIAIR - Verzoekende partij weet momenteel immers nog niet waarheen de Belgische autoriteiten haar zouden uitwijzen en op welke manier dit zou gebeuren. Dit alleen al zorgt ervoor dat de mogelijkheid om dit verzoekschrift in te dienen onmogelijk een daadwerkelijk beroep kan worden genoemd.

Om eventueel in de toekomst nog een rechtsmiddel te hebben om dit tegen te gaan heeft verzoekende partij er echter toch voor geopteerd om de thans bestreden beslissing aan te vechten.

Ter zake wenst verzoekende partij dan ook te verwijzen naar een recent arrest van het Europees Hof dd. 2 oktober 2012 (verzoeknummer: 33210/11). Dit betrof de situatie waarin een Afghaanse familie op het moment van haar asielaanvraag tevens onmiddellijk een teruggedrijvingsbevel betekend kreeg. Op het moment dat de asielaanvraag negatief werd afgesloten door Uw Raad besliste de verwerende partij om betrokkenen naar Rusland terug te drijven. Verwerende partij was van mening dat dergelijke teruggedrijving artikel 3 EVRM niet schond en dat betrokkenen, indien zij van oordeel waren dat dit wel het geval was, beroep hadden moeten indienen tegen dit teruggedrijvingsbevel.

Het Europees Hof oordeelde echter anders: "Or, la Cour n'aperçoit pas quels arguments spécifiques les requérants auraient pu invoquer pour éviter un retour en Afghanistan via la Russie." (cf. randnummer 96)

EN

"Du fait que les requérants, en déposant une demande d'asile, avaient saisi les instances d'asile de l'examen de leurs craintes liées à un retour en Afghanistan, la Cour se doit de vérifier s'ils ont disposé dans ce cadre d'un recours remplissant les exigences de l'article 13 et les prémunissant contre un refoulement arbitraire, même indirect, vers l'Afghanistan." (randnummer 99)

Hoewel de situatie in casu niet identiek is (het betreft immers een bevel om het grondgebied te verlaten en de asielprocedure is nog hangende), is ze wel degelijk vergelijkbaar.

Verwerende partij kan zich echter tevens op dit passe-partout bevel beroepen om verzoekende partij gedwongen uit te wijzen.

Hoe een dergelijke uitwijzing zal plaatsvinden en of het werkelijk naar een land gaat zijn waar men de schending van artikel 3 daadwerkelijk onderzocht heeft, is verzoekende partij nog niet duidelijk.

Op het moment dat dit wel duidelijk zal zijn, heeft de verzoekende partij geen enkel middel meer om Uw Raad hieromtrent te vatten teneinde een eventuele schending van artikel 3 EVRM te voorkomen. Dit is niet ernstig. Het is dan ook deze praktijk die het EHRM au fond afwijst.

Mutatis mutandis meent verzoekende partij dan ook dat, in de mate dat het thans bestreden bevel een gedwongen uitwijzing toelaat op vooralsnog onbekende wijze, die dan later niet meer aanvechtbaar zal zijn, artikel 13 EVRM schendt.

Uw Raad is misschien de mening toegedaan dat verzoekende partij de schending van artikel 3 EVRM niet genoeg concretiseert. Hoe kan verzoekende partij echter deze concretiseren wanneer de bestemming van de terugkeer nog onbekend is?

Het probleem is nu net dat, wanneer de bestemming wel concreet is en verzoekende partij wel haar grief in de zin van artikel 3 EVRM zou kunnen concretiseren, dit bevel reeds definitief zou kunnen zijn en dus de legitimatie voor deze schending zou vormen, zonder dat verzoekende partij nog enig rechtsmiddel voorhanden heeft.

Verzoekende partij meent dan ook dat dit bevel om deze reden vernietigd dient te worden. Ofwel brengt de wetgever zijn wetgeving in lijn met artikel 13 EVRM, ofwel kan een dergelijk bevel pas verzoekenbaar worden geacht met artikel 13 EVRM wanneer alle modaliteiten omtrent de gedwongen uitwijzing bekend

zijn, ofwel stelt verwerende partij expliciet in haar bevel dat dit geen titel kan vormen tot een gedwongen uitwijzing.

II.1.5. Wat betreft het aantonen van belang:

Te vergeefs zou de verwerende partij opwerpen dat het huidige verzoekschrift louter hypothetisch van aard is, daar er geen gedwongen uitwijzing is. Dit is niet echter de kern van het probleem. Het bevel is immers maar 30 dagen aanvechtbaar en kan daarna op ieder moment uitgevoerd worden, maar wanneer de uitvoeringsmodaliteiten vaststaan, is geen beroep meer mogelijk, dus is er een 'protection gap' waar het arrest Singh (Cfr. Supra) toepassing moet vinden. De wetgeving zou moeten aangepast worden, zodat als een bevel wordt uitgevoerd, een nieuw beroep mogelijk wordt. Een bevel wordt nu een passe-partout en dit is niet verenigbaar met het arrest Singh en art. 3 gecombineerd met art. 13 EVRM, want er is geen mogelijkheid om dit nadien nog aan te kaarten voor de Raad. Het bevel is niet verenigbaar met de rechtspraak van het EHRM, want als het bevel wordt uitgevoerd is er geen effectief rechtsmiddel meer voorhanden.

Te vergeefs zou de verwerende partij opwerpen dat zij de bestreden beslissing nam in het kader van een gebonden bevoegdheid en dat verzoekende partij, ingevolge de hierboven geciteerde rechtspraak van Uw Raad, het nodige belang zou ontberen bij huidig verhaal.

Uw Raad stelde immers: ondanks de gebonden bevoegdheid waarover een bestuur beschikt, kan de verzoekende partij toch een belang hebben bij het bestrijden van een rechtshandeling indien aan deze rechtshandeling een onwettigheid kleeft of wanneer zij het internationaal verdragsrecht schendt (RvV 21 april 2008, nr. 10.251).

II.1.6. Artikel 13 EVRM is uiteraard internationaal verdragsrecht en dus kan verwerende partij niet stellen dat verzoekende partij geen belang zou hebben bij onderhavig verhaal.

Er wordt dan ook met aandrang verzocht het bevel om het grondgebied te verlaten niet definitief te maken en deze te schorsen en nietig te verklaren.

In die zin schendt de bestreden beslissing de artikelen 3 en 13 van het EVRM.

Het middel is gegrond.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster ontwikkelt de schending van de motiveringsplicht enkel in het licht van de artikelen 3 en 13 van het EVRM.

De Raad merkt op dat artikel 13 van het EVRM stelt dat eenieder wiens rechten, welke in het Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, recht heeft op een daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie. Deze bepaling heeft geen onafhankelijk bestaan, maar kan slechts worden ingeroepen in samenhang met een andere verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232). Bijgevolg bestudeert de Raad in eerste instantie de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In deze heeft het EHRM geoordeeld dat, om het

bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoeker doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoekster meent dat ten onrechte een beslissing van weigering van inoverwegingname door het CGVS werd genomen op 22 april 2014 en stipt aan dat zij in haar beroep tegen deze beslissing heeft geargumenteed dat een weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. De Raad stelt vast dat hij bij arresten nrs. 59 056 en 59 057 van 31 maart 2011 de eerste weigeringsbeslissing van het CGVS bevestigde. Het eerste onderzoek naar een eventuele schending van artikel 48, 4, b en c van de Vreemdelingenwet, dat grotendeels gelijkloopt met het onderzoek naar artikel 3 van het EVRM door het CGVS, werd dus bevestigd door de Raad. Ook de nieuwe elementen die verzoekster heeft voorgelegd in het kader van de tweede asielaanvraag werden door het CGVS onderzocht en thans blijkt dat de Raad deze beoordeling eveneens heeft bevestigd bij de arresten nrs. 152 631 en 153 069 van respectievelijk 16 september 2015 en 22 september 2015. De Raad stelt zich bijgevolg de vraag naar de actualiteit van het belang dat verzoekster heeft bij het opwerpen van deze grief. Ook wat betreft de medische elementen, stelt de Raad vast dat het beroep tegen de ongegrondheidsbeslissing van de gemachtigde van 20 september 2013, werd verworpen bij arrest nr. 119 881 van 28 februari 2014.

Verzoekster geeft in het verzoekschrift geen concrete nieuwe elementen aan, die eventueel niet in het verleden werden meegenomen in het beraad waaruit toch een schending van artikel 3 van het EVRM ten aanzien van Rusland zou blijken. Evenmin voert verzoekster elementen aan die zouden kunnen wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM indien zij naar een ander land zou worden uitgewezen. De Raad kan evenmin uit het administratief dossier afleiden dat er eventueel, in geval van een imminent risico op uitwijzing, *quod non in casu*, sprake zou zijn van een uitwijzing naar een derde land. In tegenstelling tot de zaak Singh et autres c. Belgique, waarnaar verzoekster verwijst (EHRM 2 oktober 2012, nr. 33210/11) waar er discussie was omtrent de Afghaanse nationaliteit van de verzoekers en er duidelijk sprake was van een risico op uitwijzing naar Rusland, met vervolgens risico op uitwijzing naar Afghanistan, is *in casu* de Russische nationaliteit van verzoekster niet betwist. Bijgevolg is het betoog aangaande de onduidelijkheid van het land waarnaar verzoekster zou teruggestuurd worden bij uitvoering van het bevel en het feit dat verzoekster niet zou weten ten aanzien van welk land zij haar grief in de zin van artikel 3 van het EVRM moet concretiseren en de gevolgen die dit heeft voor de effectiviteit van het beroep, zuiver theoretisch.

Een schending van artikel 3 van het EVRM is niet aangetoond.

Daar er enkel een schending van artikel 13 van het EVRM kan aangenomen worden, indien er eveneens minstens een verdedigbare grief op grond van een andere verdragsbepaling wordt aangenomen, is evenmin de schending van artikel 13 van het EVRM aangetoond. Bovendien en ten overvloede is het zo dat indien de gemachtigde wenst over te gaan tot een daadwerkelijke uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten, *quod non in casu*, dit gepaard gaat met een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering dat steeds een *accessorium* is van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten (onder de vorm van een bijlage 13septies). Vooraleer tot afgifte over te gaan van dit nieuw bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering zou de gemachtigde er toe gehouden zijn de artikelen 74/13 en 74/17 van de Vreemdelingenwet te respecteren en zou dus bijgevolg moeten rekening gehouden worden met de actuele elementen in het licht van het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand enerzijds en met een potentiële schending van het non-refoulementbeginsel anderzijds. Tegen deze beslissing zou een beroep in uiterst dringende noodzakelijkheid openstaan bij de Raad waarin de waarborgen van de

artikelen 39/82, § 4, vierde lid (beoordeling *ex nunc* van alle rechten gewaarborgd in artikel 15, tweede lid van het EVRM) en artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet (van rechtswege schorsend beroep) gegarandeerd zijn.

De opgeworpen schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet ontwikkelt verzoekster in de zin dat de bewoordingen *“onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”* worden miskend. Nu de Raad *supra* vaststelt, dat dit niet kan aangetoond worden, is evenmin een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet aangetoond.

De Raad meent bovendien dat in de thans bestreden beslissing niet opnieuw diende gemotiveerd te worden omtrent een eventueel risico op artikel 3 van het EVRM, nu deze beslissing duidelijk een volgbeslissing uitmaakt van de beslissing van het CGVS van 22 april 2014 waarin het tweede verzoek tot internationale bescherming van verzoekster niet in overweging werd genomen en in deze laatste beslissing werd gemotiveerd aangaande het door verzoekster aangestipte risico op vervolging of ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zoals *supra* gesteld, blijkt thans dat de beroepen tegen deze beslissingen van het CGVS werden verworpen door de Raad.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt evenmin aangenomen.

Daar waar verzoekster de schending van “het consequentiebeginsel” aanvoert, stelt de Raad vast dat hem geen “consequentiebeginsel” bekend is en dat uit het betoog van verzoekster evenmin kan worden opgemaakt op welke rechtsregel, andere dan de hierna besproken rechtsregels, zij precies doelt. In deze mate is dit onderdeel van het eerste middel dan ook onontvankelijk. Onder ‘middel’ moet immers worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Het eerste middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

In haar tweede middel voert verzoekster de schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur en van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01) (hierna verkort het Handvest).

Zij licht haar tweede middel toe als volgt:

“II.2.1. Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

II.2.2. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt:

“Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

— het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

— het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

— de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.”

II.2.3. Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde.

Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht.

Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 “Recht op behoorlijk bestuur”, lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt “het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen”. Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt

genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw).

II.2.4. Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor.

In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden.”

Verzoekster kan gevolgd worden waar zij aanvoert dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, het recht verzekert van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Artikel 41 van het Handvest verwijst echter uitdrukkelijk naar de instellingen en organen van de Unie, zodat een particuliere vreemdeling zich niet rechtstreeks op deze bepaling kan beroepen. De Raad wijst er, met verzoekster, weliswaar op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht eveneens een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303). Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden en waarbij het Unierecht wordt toegepast (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M. v. Ierland, ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan de verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het staat buiten twijfel dat het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten een bezwarend besluit betreft dat de belangen van betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden. Bovendien is een bevel om het grondgebied te verlaten een verwijderingsmaatregel in de zin van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn), dus is het Unierecht van toepassing.

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, *in casu* de Terugkeerrichtlijn (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 35-36).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de Terugkeerrichtlijn, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 37).

De Raad stelt evenwel vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. de besluitvorming inzake het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van de schending van dit hoorrecht door nationale regelgeving zijn vastgesteld.

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EG.

De Raad moet evenwel onderstrepen dat verzoekster in het kader van haar tweede verzoek tot internationale bescherming de mogelijkheid heeft gehad om op nuttige wijze en daadwerkelijk voor haar belangen op te komen. Zij heeft immers een gehoor gehad op de Dienst Vreemdelingenzaken op 8 april 2014 waarbij vervolgens alle nieuwe gegevens ter appreciatie werden voorgelegd aan het CGVS, vooraleer het CGVS het volgend beschermingsverzoek niet in overweging heeft genomen bij gemotiveerde beslissing. Zoals *supra* gesteld vormt de thans bestreden verwijderingsmaatregel van 6 mei 2014 een volgbeslissing van de voormelde beslissing van 22 april 2014. De Raad stelt vast dat er een beknopte tijdspanne is verstreken tussen het gehoorverslag bij de Dienst Vreemdelingenzaken en de thans bestreden beslissing, dermate dat niet noodzakelijk een nieuw gehoor had moeten plaatsvinden, minstens legt verzoekster geen elementen voor die zich in die tijdspanne hebben voorgedaan en die een ander licht hadden kunnen werpen op haar situatie. Hetzelfde werd vastgesteld in de zaak Mukarubega van het Hof van Justitie, waarbij eveneens de betrokkene naar behoren en daadwerkelijk haar opmerkingen over de onrechtmatigheid van het verblijf had kunnen maken in het kader van het asiilverzoek drie maanden voor het terugkeerbesluit, dermate dat het Hof van Justitie oordeelde dat een terugkeerbesluit, na de procedure die is uitgemond in de vaststelling dat het verblijf illegaal is, het logische gevolg is van die asielprocedure en dus in overeenstemming met het recht om gehoord te worden (HvJ 5 november 2014, C- 166/13, Mukarubega, punt 72).

Bijkomend merkt verweerder in de nota terecht op dat luidens de rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke eventuele onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* het bevel om het grondgebied te verlaten, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekster *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40 en RvS 3 februari 2016, nr. 233.719).

De Raad kan *in casu*, met verweerder in de nota, enkel vaststellen dat verzoekster zich in haar betoog ter ondersteuning van het middel beperkt tot het theoretisch aanhalen dat het hoorrecht bij het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gerespecteerd, terwijl zij nergens aangeeft welke informatie zij aan de gemachtigde van de staatssecretaris had kunnen verschaffen die ertoe zou hebben geleid dat de besluitvorming inzake het opleggen van het bevel een andere afloop had kunnen hebben. In de gegeven omstandigheden en bij gebrek aan nadere duiding vanwege verzoekster, kan de aangevoerde schending van het hoorrecht zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest of als algemeen beginsel van Unierecht in het kader van de rechten van verdediging dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

Waar verzoekster tevens de schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, met name de eerbiediging van de rechten van de verdediging, en in het bijzonder het recht om in elke procedure te worden gehoord aanvoert, meent de Raad dat aan dit beginsel, in het geval de bestreden beslissing een uitvoering inhoudt van het Unierecht zoals *in casu*, geen ruimere interpretatie kan worden toegekend als degene die het Hof van Justitie aan het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht heeft gegeven. Bijgevolg kan dan ook verwezen worden naar hetgeen *supra* werd uiteengezet en wordt een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur ook niet aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES